

Arrest

nr. 269 804 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KAÇAR
Cipresdreef 6
9030 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KAÇAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is in Turkije gehuwd op 13 november 2019 met de heer A. K., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 2 augustus 2021 dient verzoekster met toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag in tot het bekomen van een visum met het oog op gezinshereniging.

Op 29 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van het visum lang verblijf (type D), aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 november 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Op datum van 2/08/2021 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art.40ter van de wet van 15/12/1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend op naam van K. (...) E. (...), geboren op 20/03/1976, van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot K. (...) A. (...), geboren op (...)1947, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 13/11/2019 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenoot in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgische Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Leeftijdverschil van 29 jaar
- Negatief advies van de ambassade
- Stad Antwerpen die in het verleden reeds voor een interview mogelijk schijnhuwelijk heeft gevraagd indien mevrouw zich zou aanbieden voor een visumaanvraag

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 9/09/2021 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Antwerpen in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 26/10/2021 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- *Verblijfsvoordeel: mevrouw woont in Turkije waardoor het huwelijk voor haar een verblijfsvoordeel heeft.*
- *Ontmoetingsrelaas en relatieverloop: betrokkenen hebben elkaar in mei 2019 / juni 2019 (afhankelijk van de verklaringen) in Turkije leren kennen, nadat meneer een tweede keer weduwnaar geworden was.*

Verder onderzoek naar het relatieverloop en de duurzame relatie kon er niet gebeuren omdat meneer in Turkije verblijft en niet verhoord kon worden;

Volgens zijn kleinzonen verblijft meneer, sedert het overlijden van hun grootmoeder, het grootste deel van de tijd in Turkije. Hij zou er een vrouw hebben. De kleinzonen kennen de vrouw niet.

- *Onwetendheden: uit het interview van mevrouw blijkt dat zij het adres van meneer in België niet kent.*
- *Bemiddeling: Betrokkenen hebben elkaar via bemiddeling leren kennen. Het betreft een gearrangeerd huwelijk.*

- *Leeftijdsverschil: meneer is 29 jaar ouder dan mevrouw waardoor betrokkenen zich in een heel andere levensfase bevinden.*

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkenen een duurzame relatie hebben en verder nastreven.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging / de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskening van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen.

Derhalve opent het huwelijk geen recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel in de synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht. Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

"Verweerder baseert zich summier op het negatieve advies van OM die volgende opneemt in haar advies:

"Volgens zijn kleinzoon verblijft meneer, sedert het overlijden van hun grootmoeder, het grootste deel van de tijd in Turkije. Hij zou er een vrouw hebben. De kleinzonen kennen de vrouw niet.

Onwetendheden: uit het interview van mevrouw blijkt dat zij het adres van meneer in België niet kent.

Bemiddeling: betrokkenen hebben elkaar via bemiddeling leren kennen. Het betreft een gearrangeerd huwelijk.

Leeftijdsverschil: meneer is 29 jaar ouder dan mevrouw waardoor betrokkenen zich in een heel andere levensfase bevinden.

Verder onderzoek naar het relatieverloop en de duurzame relatie kon er niet gebeuren omdat meneer in Turkije verblijft en niet verhoord kon worden;"

De administratieve beslissingen moeten ten gronde gemotiveerd worden.

In casu is het niet het geval.

Een summiere opsomming in haar beslissing is geen grondige motivatie.

De heer A. (...) K. (...), echtgenoot van conluante verbleef de meeste tijd in Turkije bij zijn echtgenote. Zoals OM het ook vastgesteld heeft. Hoerdoor kon de negatieve beslissing van de Stad Antwerpen inzake weigering van erkenning van huwelijk dd. 26 november 2021 niet ontvangen worden. Sinds eind december 2021 is de echtgenoot in Antwerpen en heeft het nodige gedaan om de beslissing te bekomen. Tegen deze beslissing zal conluante hoger beroep instellen bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Want het advies van de procureur des Konings strookt niet met de werkelijkheid.

Aan het hof wordt gevraagd om de beslissing in ondergeschikte orde aan te houden tot er een vonnis is inzake de weigering van erkenning van het huwelijk."

2.2 In een tweede middel in de synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“Concluante haar echtgenoot, de heer A. (...) K. (...) heeft pech waarbij ook zijn tweede echtgenoot overleden is van ziekte, sinds 1974 was hij getrouwd met zijn overleden echtgenote.

De heer A. (...) K. (...) is ongeveer 16 maanden alleen geweest na het overlijden van zijn tweede echtgenoot. Hij kon niet omgaan met eenzaamheid. Tijdens de dag was geen probleem, hij was ergens bij familie of vrienden of in vereniging, doch de avonden viel hem heel zwaar. Op aandringen van zijn enige dochter en zijn entourage heeft de heer A. (...) K. (...) zich opengesteld voor een derde huwelijk.

De heer K. (...) heeft in België via zijn vrienden en familie gevraagd of er een kandidaat is om te huwen, ten einde een levenspartner te hebben in huis. Zowel in Antwerpen, Gent en Brussel hebben familie en vrienden in hun kennissenkring rondgevraagd of er een geschikt partner zou zijn voor de heer K. (...). Want de bedoeling van de heer K. (...) was om te huwen met iemand die hier in België een verblijf heeft, om geen problemen te hebben met verblijfsrecht.

Tot in Denemarken ging zijn zoektocht om een levenspartner te vinden.

Het is echter noodzakelijk om via vrienden en familie op zoek te gaan naar een betrouwbare partner daar de betrokkene moslim is waarbij de moslimvrouwen niet direct te ontmoeten zijn in een vereniging etc omdat mannen en vrouwen gescheiden zijn. Dit is daarom geen gearrangeerd huwelijk. Aangezien zijn zoektocht in België op niets uitdraaide is hij genooddaakt om zijn terrein te verbreden naar Turkije en heeft zijn huidige echtgenote ontmoet.

Het koppel woont sinds hun huwelijk samen en vormen weldegelijk een gezinscel.

De kleinzoon heeft terecht verklaard dat hij de meeste tijd in Turkije verblijft bij zijn vrouw. Concluante is 29 jaar jonger maar dit is geen beletsel om te huwen met haar echtgenoot, daar de huwelijksverwachtingen van concluante niet hoog is. Concluante zou anders nooit willen huwen hebben met haar leeftijdsgenoten daar ze gezondheidsproblemen heeft en hierdoor de verwachtingen van een man van haar leeftijd niet kan beantwoorden.

Het leeftijdsverschil zou eigenlijk geen probleem zijn indien een koppel hier in België zou trouwen. Daarom is er een discriminatie ten aanzien van koppels met een buitenlandse partner met leeftijdsverschil.

Het valt te betreuren dat verweerder aantal criteria als vast stramien legt op elk casus, bij niet beantwoorden ervan wordt het bestempeld als schijnhuwelijk.

De procureur des Konings baseert zijn negatieve beslissing o.a. omdat concluante het adres van haar echtgenoot in België niet kent. Dat klopt, omdat ze er ook nog niet geweest is.

Concluante wenst een rustig leven met haar man, die levensgezelschap wenst om niet alleen te zijn. Het koppel past zeer goed bij elkaar en zorgen goed voor elkaar.

Er zijn GEEN objectieve elementen die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk.

Bovendien is de partner van concluante nog niet verhoord geweest. De her K. (...) zal zich eerstdaags aanbieden om verhoord te worden.

Het kerngezin dient samen te zijn. Thans wonen ze grotendeels in Turkije. De echtgenoot van verzoekster moet geregeld naar België afreizen. Het is de bedoeling dat het koppel samen verblijft zowel in België als in Turkije.

Het bestreden beslissing brengt de gezin ernstige schade toe.

Het ART. 8 van EVRM beschermt het gezin, verzoeker wenst dat ook zijn gezin valt onder de bescherming van art 8 EVRM.

In haar bestreden beslissing heeft verweerder weldegelijk art. 8 geschonden.”

2.3 Gelet op de onderlinge verknochtheid van de middelen worden ze samen behandeld.

Voor zover verzoekster in haar eerste middel kritiek uit ten aanzien van het negatief advies van de procureur des Konings inzake de aflevering van een visum gezinshereniging wegens niet-erkenning van het huwelijk of strijdigheid met de openbare orde *d.d.* 26 oktober 2021, moet worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is wegens een gebrek aan rechtsmacht.

De rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt omschreven in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Krachtens de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid van de wet houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de gewone hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Zoals verweerder correct motiveert in zijn nota met opmerkingen, heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een beroep waarvan het onderzoek ertoe zou leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen omtrent een burgerlijk recht, *quod in casu*. De Raad besluit dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken omtrent de geldigheid van het negatief advies van de procureur des Konings *d.d.* 26 oktober 2021, noch omtrent de weigering van verweerder om het buitenlandse huwelijk van verzoekster te erkennen.

Op vraag van verzoekster kan de Raad wel onderzoeken of verweerder terecht de afgifte van het visum heeft geweigerd (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de desbetreffende beslissing heeft genomen. Zodoende kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet aldus duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 18, 21, 27 en 46 van het WIPR en artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, en naar het feit dat niet blijkt dat betrokkenen een duurzame relatie hebben zodat de erkenning van het huwelijk door verweerder zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Daarom weigert verweerder het in Turkije voltrokken huwelijk te erkennen waardoor het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Verzoekster toont niet aan op welke wijze deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt moet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum gezinshereniging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet ten gronde is gemotiveerd nu een summiere opsomming van het negatief advies van de procureur des Konings niet volstaat.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing maakt echter duidelijk dat verweerder zich niet louter heeft gebaseerd op het advies van de procureur des Konings van 26 oktober 2021. In de bestreden beslissing wordt immers uitgebreid gemotiveerd waarom verweerder in de eerste plaats het advies van de procureur des Konings heeft verzocht. Verweerder motiveert dat een onderzoek van de visumaanvraag en van het administratief dossier heeft doen blijken dat er een leeftijdsverschil van 29 jaar tussen verzoekster en haar echtgenoot bestaat, dat er een negatief advies van de ambassade werd gegeven en dat de stad Antwerpen heeft verzocht om een interview mogelijk schijnhuwelijk te houden in het geval verzoekster zich zou aanbieden voor een visum gezinshereniging. Dit impliceert dat verweerder zelf eerst een onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoekster. Op basis van de vaststellingen die uit dit onderzoek zijn voortgekomen, heeft verweerder om het advies van de procureur des Konings gevraagd. Na een uitgebreide weergave van dit advies, formuleert verweerder een sluitende conclusie, die luidt als volgt:

“Uit het dossier blijkt niet dat betrokkenen een duurzame relatie hebben en verder nastreven.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging / de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen.

Derhalve opent het huwelijk geen recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

De Raad stelt vast dat deze motieven de bestreden beslissing schragen en verzoekster aldus niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing niet ten gronde is gemotiveerd.

Waar de advocaat van verzoekster ter terechtzitting een aantal stukken indient, meer bepaald getuigenverklaringen die voor een deel in het Turks zijn opgesteld, werpt verweerder echter op dat deze stukken hem niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht en vraagt om de documenten uit de debatten te weren.

Noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorzien in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

Verzoekster voert voorts de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat ze sinds haar huwelijk samenwoont met haar echtgenoot en dat zij weldegelijk een gezinscel vormen. Ze betoogt tevens dat er geen objectieve elementen zijn die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk. Verzoekster voegt hieraan toe dat het niet om een gearrangeerd huwelijk gaat, dat ze wordt gediscrimineerd omwille van haar herkomst en van het leeftijdsverschil met haar echtgenoot en dat het koppel thans grotendeels in Turkije woont, waarbij haar echtgenoot regelmatig naar België moet reizen en zij hem tijdens deze

reizen naar België wil vervoegen. Verzoekster stelt dat zij samen willen verblijven, zowel in België als in Turkije.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad bemerkt dat verzoekster volgens de bestreden beslissing geen huwelijk is aangegaan met het oog op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel om het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien de rechtsgeldigheid ervan wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR, en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 van het WIPR, een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze akte kan weigeren.

In casu is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de buitenlandse akte te onderzoeken en desgevallend te weigeren de akte met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze akte niet kan worden vastgesteld.

Aangezien de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster geen huwelijk is aangegaan met het oog op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op een gezinsleven vrijwaart.

Bovendien is de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem een verblijfsrecht toe te staan op basis van het loutere feit dat hij ervoor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die Staat mag ophouden. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet en de toepasselijke bepalingen van het WIPR en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om een visum gezinshereniging te verkrijgen. Hoger werd reeds aangetoond dat dit niet het geval is. Artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (cf. RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn. Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken, in zoverre die al zou bestaan, en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (cf. RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij en haar echtgenoot effectief een beschermenswaardig gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo stelt verzoekster enkel dat zij en haar echtgenoot samenwonen en “*weldegelijk een gezinscel*” vormen, doch brengt hiervan geen enkel bewijsstuk bij. Het is in de eerste plaats de taak van verzoekster om, wanneer zij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het bewijs te leveren van het feit dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Pas dan kan de Raad nagaan of de bestreden beslissing effectief een schending van dit artikel uitmaakt. Verzoekster gaat hier echter geheel aan voorbij.

Voorts merkt de Raad op dat het betoog van verzoekster contradictorisch is waar zij stelt dat het geen gearrangeerd huwelijk betreft. In een interview dat verzoekster op 5 februari 2020 heeft afgelegd op het Belgische consulaat in Istanbul, en waarvan zich een afschrift bevindt in het administratief dossier, bevestigt zij immers dat het wel een gearrangeerd huwelijk betreft. Ze verklaart tijdens dit interview dat haar neef haar heeft gevraagd of zij met de heer A. K. zou trouwen, waarop ze een positief antwoord heeft gegeven.

Waar verzoekster stelt dat ze wordt gediscrimineerd omdat ze van buitenlandse origine is en er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestaat met haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat het om een louter blote bewering gaat die geenszins verder wordt uiteengezet, noch wordt onderbouwd met de nodige bewijsstukken.

Verzoekster kan verweerder evenmin verwijten dat hij een vast stramien toepast om buitenlandse huwelijken als schijnhuwelijken te bestempelen, nu uit de bestreden beslissing nadrukkelijk blijkt dat verweerder een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van verzoekster.

De Raad concludeert dat verzoekster er met haar betoog niet in slaagt een schending van de motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN